

Časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON

listopad 11/2005

2. listopadu

Vzpomínka všech věrných zemřelých

Až zemřu, neodívejte se smutkem, to by nebylo křesťanské.

Oblečte se do světlých šatů a zpívejte chvalo zpěvy.

Až zemřu, chvalte život – třebaže je někdy krátký, je pokaždé krásný.

Uctívejte Boha živých.

Kurt Marti

Shining star

V pátek 7. října 2005 převzal z rukou brooklynského biskupa Msgr. Nicholase DiMarzio „Shining Star“ pan John Tomeček. Pan John Tomeček byl vybrán za naší krajanskou rodinu v Astorii (Czech-Slovak Apostolate in Brooklyn Diocese). Toto ocenění uděluje brooklynská diecéze každý rok vybraným lidem jako poděkování za jejich práci pro emigranty a exulanty z různých částí světa. Spolu s ním dostali ocenění i dalších 18 kandidátů. Gratulujeme Johnu Tomečkovi k získání odměny a děkujeme za všechnu obětavou práci pro naše krajany.

Fr. Antonín

Biskup Peter Esterka oslavuje 70. narozeniny

Narodil se 14. listopadu 1935 v Dolních Bojanovicích. 15. června 1957 emigroval do Rakouska, v září téhož roku byl přijat do Papežské koleje Nepomucenum v Římě a v roce 1963 vysvěcen na kněze. Poté byl poslán mezi krajany do arcidiecéze San Antonio v Texasu.

V roce 1967 obhájil v Římě doktorskou práci a po návratu do USA zahájil své akademické působení. Současně s tím působil v letech 1974–1995 v americkém letectvu a od roku 1978 se začal intenzivněji věnovat práci mezi českými katolíky

v USA a Kanadě, od roku 1986 jako biskupský vikář. V roce 1994 se jeho působení rozšířilo i na Austrálii.

Roku 1987 dostal titul monsignor a roku 1992 byl jmenován čestným prelátem.

5. 7. 1999 byl papežem Janem Pavlem II. jmenován titulárním biskupem čefalenským a **pomocným biskupem brněnským** pověřeným duchovní péčí o české katolíky v cizině.

Milý otče biskupe, jménem krajanské rodiny v New Yorku Vám přeji hodně zdraví a Boží požehnání pro Vaši práci. Připíjím Vám dobrým vínem kdekoliv budete svoje narozeniny oslavovat. Ať Vám dobrý Bůh dopřeje pít dobré víno na Vašich cestách a potom to nejlepší víno v Božím království na věky.

Fr. Antonin

Myšlenky moudrých O NADĚJI

Každý den, který míjí, tě přibližuje životu.

Josemaria Escrivá de Balageur

Naděje, jakkoli klamná, nám přinejmenším poslouží k tomu, aby nás na konec života přivedla příjemnou cestou.

Francois de La Rochefoucauld

Kdybychom pomohli doufat i jen jedinému člověku, nežili jsme nadarmo.

Martin Luther King

Milí přátelé,

jsem si vědom, že tento časopis posílám na druhou stranu Ameriky a tak, když třeba napíšu: *díky Bohu, minulý týden přestalo pršet ...*, tak v Texasu nebo v Kaliforni, kam také posílám pár výtisků, může být velké sucho. To, co prožívám já jako krizi, může být pro druhého pouhé pošimrání pírkem. Věci, které považuji za banální, se naopak někomu jeví jako největší problém života. Záleží na mnoha věcech (nejen na tom, kde bydlíme) – nedají se ani spočítat. Nechci a nebudu je počítat. Zním však někoho, který do nejmenšího detailu spočítá naše výhry a prohry, naše krize a štěstí. Nejenom spočítá, ale také zná příčiny a následky, cestu dál, cestu zpět. Zním Ho trochu a chci Ho poznat více. Závěrem tedy, pokud vám přší, anebo máte teď slunce nad hlavou, tak hlavu vzhůru, vždyť On je s námi.

V listopadu vzpomínáme na naše zemřelé. Uvnitř tohoto čísla najdete myšlenky o smrti a také doporučení modlit se za druhé.

K slavnostnímu stolu na Thanksgiving Day vám přeji hodně pohody a šťastných setkání.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Smrt, posmrtný život

– zemřít můžeme kdykoliv a kdekoliv (převzato z www.cirkev.cz)

Jít ve stopách Ježíšových je naším povoláním.

Je to jediná cesta, která vede skrze smrt k životu.

(Kardinál J. Meissner)

PROČ EXISTUJE SMRT ?!

K životu každého z nás patří skutečnost, že kdykoliv a kdekoliv můžeme zemřít. Nejrůznější lékařská péče nám může sice život prodloužit, ale nemůže smrt zrušit! Není smysluplné před tím zavírat oči. Proč existuje smrt, kde se vzala?!

„Bůh neudělal smrt a nelibuje si, když hynou živí“, praví Bible. Smrt odporuje plánu Boha Stvořitele a je „posledním nepřítelem“, který má být přemožen. Smrt je následkem odvrácení člověka od Boha – dárce života.

JSME STVOŘENI K ŽIVOTU !

Smrt zcela odporuje našemu nejhlubšímu určení a naší nejhlubší touze – po životě. Náš odpor vůči smrti je naprosto oprávněný.

SMRT JE JIŽ PŘEMOŽENA !

Bůh k nám sestoupil v Ježíši Kristu a otevřel nám skrze svou smrt na kříži a skrze zmrtvýchvstání cestu k naplněnému životu. On mezi nás přišel, abychom „měli život a měli ho v hojnosti“ (Jan 10,10). Bůh je tvůrcem života! Ježíšovo zmrtvýchvstání je vrcholnou a ústřední pravdou křesťanské

ZVON

víry. Svou smrtí nás Kristus osvobozuje od hříchu a smrti. Svým vzkříšením nám otevírá přístup k novému a plnému životu.

Žádný člověk se již nemusí bát. Nikdo není určen k zániku a nicotě. Každý může žít plnohodnotný život bez konce. Cesta k němu vede skrze vzkříšeného Ježíše Krista.

CO NÁSLEDUJE PO SMRTI ?

Ježíš mluví o dvou formách života po smrti: jedna je radost a plnost, druhá je prázdnota a bezútěšnost. Záleží na každém jednotlivci, pro co se rozhodne.

„NEBE“

V životě každého člověka existují okamžiky vnitřního štěstí: prožitky harmonie, bezpečí, svobody, poznání, jistoty, síly, pokoje, radosti, lásky atd. ... Toto vše je jen předtuchou toho, co to znamená „být v nebi“, žít navždy „život v plnosti“. Takto tušíme něco z tajemství, pro které jsme stvořeni, ke kterému můžeme dojít, a které se nám otvírá. Tajemství nové formy života. „Co oko nevidělo a co ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují ...“ (1Kor 2,9).

„PEKLO“

Je to stav věčného zoufalství, nenaplnění, osamocení a nenávisti. Člověk do této bezvýchodnosti není nikým uvržen. Každý z nás se ale do ní může přivést sám, když se uzavírá do sebe a říká Bohu: „Já tě nepotřebuji, vystačím si sám ...“ Peklo neodporuje lásce Boží, ono je právě jejím odmítnutím. Láska se nemůže násilím nucovat. Láska se stává bezmocnou tam, kde je odmítána. Peklo je důsledek odmítnutí Boha.

OSOBNÍ SPOJENÍ S JEŽÍŠEM KRISTEM JE CESTOU K ŽIVOTU

Ježíš Kristus říká: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte ve mne! Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby zemřel, bude žít navěky. Já jsem ta cesta, pravda a život!“ (srv. Jan 11,25, 14,1.6). Vzkříšený Kristus je základem a zdrojem budoucího vzkříšení člověka: Kristus vstal z mrtvých „jako první z těch, kteří zesnuli... Pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, ale pro spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu“ (srv. 1 Kor 15,20–22).

NECHCI ZEMŘÍT !

Nechci beze stopy zmizet z tohoto života. Přesto jsem ze dne na den starší a jdu vstříc smrti. Nevím, kdy a kde k mé smrti dojde, ale jedno vím jistě: smrt na mě čeká, moje vlastní smrt. Všechno budu muset opustit.

Tváří tvář smrti hledáme pevnou oporu, ke které bychom se mohli připoutat. Slovo Ježíše Krista nás ujišťuje: „Já jsem vzkříšení a život...“ (Jan 11,25). On je bezpečnou ochranou. Když jsme u něho, nic nám nemůže definitivně uškodit. Rozhodnutí pro Ježíše Krista je rozhodnutím pro život!

„NEUMÍRÁM, ale vcházím do života. Smrt není nějaký přízrak anebo hrozná příšera, jak se znázorňuje na obrazech. V katechismu se říká, že 'smrt je odloučení duše od těla', nic jiného. A já nemám strach z odloučení, které mě navždy spojí s dobrým Bohem. Pro mne si nepřijde 'smrt', ale Bůh.“ (sv. Terezie z Lisieux)

Modlitba za zemřelé

– pomoc těm, kteří jsou mrtvi

„Pojďme jim na pomoc a vzpomínejme na ně!“

O modlitbě za zemřelé hovoří již Bible: „Proto dal Juda Makabejský přinést smírnou oběť za mrtvé, aby jim byly odpuštěny hříchy“ (2 Mak 12,46).

Církev již od prvních dob uctívala památku zemřelých, přimlouvala se za ně a přinášela zvláště eucharistickou oběť (mši svatou), aby očistění mohli dosáhnout blaženého spojení s Bohem.

Církev také doporučuje almužny, odpustky a kající skutky za zemřelé: „Pojďme jim na pomoc a vzpomínejme na ně. Jestliže Jobovi synové byli očistěni obětí jejich otce, proč bychom měli pochybovat o tom, že naše obětní dary za mrtvé jim přinášejí nějakou útěchu? Neváhejme a pojďme na pomoc těm, kteří jsou mrtvi, a obětujme za ně své modlitby.“ (sv. Jan Zlatoústý)

„Jsme přesvědčeni, že když prosíme za všechny, kteří zesnuli před námi, tak jim to velmi prospívá... Přednášíme-li Bohu modlitby za zemřelé, i když byli hříšníky, představujeme Krista obětovaného za naše hříchy, snažíce se o to, aby Bůh, přítel lidí, se stal shovívavý k nim i k nám.“ (podle sv. Cyrila Jeruzalémského)

Minigalerie krajanů

Milý čtenáři, musím se omluvit, nepodařilo se mně stihnout rozhovor s krajanem žijícím mezi námi. Ten, který byl naplánovaný, nevyšel a další okolnosti zapřičinily, že je konec měsíce a já jsem v časové tísní s novým vydáním Zvonu.

A tak mě napadlo, co takhle udělat rozhovor či alespoň vzpomenout na lidi, kteří už mezi námi nejsou. A nejenom na ty, které jsem potkal tady v Americe, ale po celou dobu mého kněžského působení. Je měsíc listopad, kdy vzpomínáme na zemřelé, a tak vám zde předkládám moje vzpomínání.

Vzpomínám si na jeden pohřeb v Krnově, kdy jsem dotyčné zemřelé osobě zaměnil její příjmení za jméno ulice. Její příbuzní se začali nervózně vrtět a potom jeden přistoupil a oznámil mně, že maminka se nejmenovala

ZVON

Hlubčická, ale zcela jinak. Nevím, jak to vnímala zemřelá, ale věřím, že v tu chvíli byla ráda, že její skutečné příjmení bylo křesťan.

Když jsem byl pak přeložený do Kobeřic, za krátkou dobu mě volali do nemocnice, kde umíral na leukémii mladý kluk, asi kolem dvacítky. Byl jsem tam s jeho rodiči, on už neměl vlasy a pomalu se chystal na odchod z tohoto světa. Celá rodina byla silně věřící, moc se za něho modlili. Za týden zemřel. Jeho táta chodil potom denně na mši svatou po celý rok. Toho kluka bych se rád zeptal, jak vidí svůj život teď. Je teď někde před branami Božího království. Bylo těch dvacet let málo nebo moc? Naplnil své sny a přání alespoň částečně?

Jednou mě volali k umírající. Přišel jsem do pokoje a začali jsme se po svátosti nemocných modlit růženec. Když jsme se domodlili první desátek, ona hluboce vydechla a zemřela. Jí bych se také rád zeptal, jak vnímala naši modlitbu růžence a zvláště ta slova „Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás hříšné nyní i v hodinu smrti naší. Amen.“

Nejvíce mně bylo líto jednoho člověka, který ke mně chodil často ke zpovědi. Bylo to na začátku mého kněžství. Jeho manželka ho opustila. Žil sám a hodně pil, také navštěvoval pochybné domy. Často chodil do kostela a modlil se a plakal. Měl velký strach z pekla a proto věřil. Motivem jeho víry byl sice strach, ale i to se před Bohem počítá. Situace se zhoršovala den ze dne. Nakonec zemřel při řezání dřeva, když ho poleno ze zaseknuté pily zasáhlo do hlavy a on sám doma vykřvácel. Našli ho mrtvého až za několik dní. Také on teď čeká na Poslední soud a na milosrdenství Boží. Kde asi teď je?

V New Yorku jsem potkal mnoho krajanů, kteří už mezi námi nejsou. Rád bych vzpomenu alespoň na některé.

Pan profesor Zdeněk Rutar byl velmi inteligentní pán. Po mém příchodu byly jeho návštěvy v kostele již řídké kvůli zdraví, ale častokrát jsme se setkávali někde v kavárně na kus řeči. Měl ještě velké plány, jak bude pracovat na počítači a psát nové básně. Já jsem to vzhledem k jeho zdraví viděl skepticky. Mimo jiné byl také velkým zastáncem pravosti Rukopisu Královédvorského a Zelenohorského. Také si živě pamatuji, jak jsme diskutovali o Starém Zákoně a o židovském národě. Na něho bych měl dvě otázky: Pane profesore, vy už teď víte, jak to s těmi rukopisy skutečně bylo. Nakolik pozitivně nebo negativně naše diskuse přispěly k našemu členčenství? Druhá otázka: Tak kolik těch židovských bratrů a sester čeká s vámi před nebeskými branami?

Paní Mimi Kubelku jsem poznal už jenom jako starou nemocnou dámu. Nemohla se hýbat a byla velmi popletená. Její přátelé mě vykládali kolik toho udělala ona a její manžel pro kostel, pro komunitu. Pro ni bych měl také otázku: Jak jste viděla náš svět ze své postele? Jak jste vnímala ty, kteří k vám přicházeli a zase odcházeli? Ty, kterým jste dávala jiná jména, nemohouce si vzpomenout, kdo to je.

Říká se často, že věrní manželé umírají brzy po sobě. Nemohou žít dlouho bez toho druhého. Tak to bylo i v případě Franka a Antonie Křenčíkových. Velice rád jsem tam chodil se svatým přijímáním. Oba mluvili

krásným moravsko-americkým dialektem. Těžko se to dá napodobit. Frank byl více nemocný, ale paní Antonie ho přežila. V den pohřbu Frank ani nevěděl, že jeho manželka tu už není. Následoval ji za tři týdny. Pro ně žádnou otázku nemám, protože tuším, že jsou šťastni opět spolu a nechci je vyrušovat.

Velmi rád vzpomínám na mého přítele Martina Krále. Častokrát jsme spolu popíjeli pivo, které měl velice rád a o všem diskutovali. Přestože byl hodně starší, po nějakém čase mi navrhl tykání. S ostychem jsem to přijal a naše přátelství se ještě prohloubilo. Škoda, už tu není. Snad jenom jednu otázku pro něho: Když jsi byl mladší, miloval jsi cestování po matičce zemi. Martine, jak je to s tím cestováním tam v nebi?

Božena Zahradníková pomáhala mému předchůdci s odesláním Zvonu. Lepila obálky, skládala poštu – jen aby to došlo v pořádku. Bojovala se svou nemocí velmi tvrdě a statečně. Moc se mně vždycky omlouvala, že už nemůže pomáhat jako dříve. Nemusela se ale vůbec omlouvat, jenom tím připomněla, že je tolik lidí, kteří mohou a nepomohou. Velké díky paní Boženo, posílám Vám po nebeské poště mnoho pozdravů od komunity i ode mě.

Ještě bych mohl vzpomenout na mnoho lidí, kteří zůstali v mém srdci. Mám s nimi také nedořešené diskuse a nezodpovězené otázky. Bohužel, musím to odložit do budoucnosti. Tak tedy: *Requiescat in Pace* a někdy v budoucnu na shledanou.

Fr. Antonín

I zaskočil si Nohavica ... (Jaroslav Sýkora)

... do New Yorku města, z Těšina do Ameriky přivedla ho cesta. Zahrál nám i zazpíval, k breku i veselí, a šel zase o dům dál prodávat své zelí. Báseň snese všechno, i nesmysl, když se pěkně podá. A že je Jarek nejen dobrý podavač, ale i prodavač, svědčí jeho popularita mezi Čechy i daleko za hranicemi Čech, Moravy a Slezska. Takže popořádku. Do New York City Jarek přicestoval přes Londýn, Dublin a Toronto. Ostatně, o jeho výletu informovaly nejen Mladá fronta dnes, ale i Český rozhlas. A protože to panu umělci nestačilo, tak si on-line zápisník, aktualizovaný několikrát denně, pořizoval během cesty sám. Co by člověk ze skromnosti neudělal pro své jméno ... Račte se napojit (www.nohavica.cz). Název pro své turné si nemohl vybrat příznačnější: *On the Road 2005*. Zní to atraktivně, jen bítníkům přinejmenším asertivně. „Na Kerouacka nám nesahej, ochmelko,“ jako bych je slyšel. Pravda je, že cesty zůstávají, zatímco lidé odcházejí. Ale ani cesty již nejsou jaké byly. Vzdálenosti se krátí, domovem se stává celá planeta. Z New Yorku do Los Angeles je to dnes letadlem stejně daleko jako z Prahy do New Yorku, nebo z Českého Těšina do Českých Budějovic vlakem. Ne. Cestování dnes opravdu není otázkou času, vzdálenosti a peněz (a to je co říct), ale zaměstnání. Ostatně, nepřijel Nohavica do New Yorku ze stejného důvodu? Ale ruku na srdce, kdyby ten samý nápad nedostaly stovky,

a možná tisíce Čechů dávno před ním, komu by ten večer hrál? Jo, jo. Vydělávat se dá na ledačems. I na stesku po domově. Domov neodmyslitelně vytváří rodná, mateřská/otcovská řeč.

A tak Jarek přijel, viděl, vydělal, zelí své rozprodal a táhl zas o dům dál. Jak že se stal z písničkáře Jarka pan zelinář Nohavica? „Dolárky zelené, rád vás mám, s vámi ve světě nejsem sám,“ možná bude jedna z jeho dalších líbivých podprůměrovek, kterých v jeho písničkářské produkci není zas tak málo. A to nemluvím ani o *Baníku*, ani o *Čunících* či *Když mě brali za vojáka* (tu už opravdu nesnáším). Už jednou jsem řekl, že báseň snese všechno, i nesmysl, když se pěkně podá. V tom je Nohavica pan vele mistrný. Asi znáte tu píseň *Mámá, táta, bába, jájá*. Kytárka nic moc, ale to nevádí, nakonec on ani Bob Dylan neuměl více než pět akordů, zato heligónka dědy Františka koupená v roce 1931 to jistí. Ta ohlazená bedýnka dlaněmi hřejivě otlapkává duši dokonce i mládeže odkojené technem a hip-hopovým kafemlejnkem. A že se jich ten sobotní večer 15. října v Bohemian Hall sešlo jistě ke čtyřem stovkám. Češi, Slováci, Poláci i pár Američanů. A líbil se. Zase. Mně také. A to Jarek ani nehrál ty své písně pro pubertáky. Že přeháním? Všimli jste si, že na jeho cédéčku *Dvacáté století* jsou všechny písně o erotice a sexu? V Bohemian Hall se snažil. Že jsme prý byli inteligentní publikum ... Z osmadvaceti zahraničných písní jen dvě měly náběh na perverznost (*Svlékni si košilku, Za hotelovou zdí*). A to je co říci. To není výtka. Slovácké lidovky jsou přesně o tomtěz. A jak jsou krásné, pravdivé, lidově moudré. Nechtějte v Nohavicovi vidět učitele mravů. Je písničkář. Je básník svého druhu a spoluvytváří lidovou kulturu, vtipně, sdělně, a možná aniž by o to vědomě usiloval (ač si tím nejsem jist), se zapisuje do dějin českého písemnictví. Jeho písně těší, a to i za velkou louží v multietnickém městě New York. Jarek Nohavica: *On the Road* 2005. Tak zněl jeho výlet za Čechy. A bylo to dobře, že se vydal. Vnímám totiž to, že čím více se krátí vzdálenosti kilometrů, tím více se vzdalujeme kultuře regionů – Šlonska, Valašska, Hané, Slovácka, Chodska ... Proto přijede-li folkař, i když je to holkař, mezi Čechy abroad, přiveze sebou vždycky i kus domova.

Malý princ Antoine de Saint-Exupéry

XI

Na d'alsej planéte žil márnivec.

„Pozrime sa, prišiel ma navštíviť obdivovateľ!“ vykrikoval z dial'ky, len čo zbadal malého princa. Márnivec totiž vo všetkých ľudoch vidí svojich obdivovateľov.

„Dobrý deň,“ povedal malý princ. „Máte čudný klobúk.“

„To preto, aby som mohol pozdravovať tých, čo ma s jasotom vítajú. Bohužiaľ, tadiaľto nikto nikdy nejde.“

„Naozaj?“ nechápavo poznamenal malý princ.

„Zatlieskaj,“ poradil mu márnivec.

Malý princ zatlieskal. Márnivec nadvihol klobúk a skromne pozdravil. To je zábavnejšie než návšteva u kráľa, povedal si v duchu malý princ a opäť zatlieskal.

Márnivec znova nadvihol klobúk a pozdravil. Keď to trvalo päť minút, jednotvárnosť hry malého princa unavila.

„A čo treba urobiť, aby klobúk spadol?“ spýtal sa.

Márnivec ho však nepočul. Márnivci počujú iba chválu.

„Naozaj ma veľmi obdivuješ?“ spýtal sa malého princa.

„Čo je to obdivovať?“

„To znamená uznať, že som ten najkrajší, najlepší oblečený, najbohatší a najinteligentnejší človek na planéte.“

„Ale veď si na planéte sám!“

„Urob mi radosť, aj tak ma obdivuj!“

„Obdivujem ťa,“ povedal malý princ a pokrčil ramenami.

„Ale ako ťa to môže zaujímať?“

A zmizol.

Dospelí sú naozaj veľmi čudní, vravel si cestou v duchu.

XII.

Na ďalšej planéte býval pijan. Návšteva uňho trvala iba krátko, ale malý princ bol po nej veľmi sklúčený.

„Čo tu robíš?“ spýtal sa pijana, ktorý mlčky sedel pred radom prázdnych a radom plných fliaš.

„Pijem,“ odvetil smutno pijan.

„A prečo piješ?“ spýtal sa malý princ.

„Aby som zabudol,“ povedal pijan.

„Aby si zabudol na čo?“ vyzvedal malý princ a už-už ho začal ťuťovať.

„Aby som zabudol, že sa hanbím,“ priznal sa pijan a sklonil hlavu.

„A prečo sa hanbíš?“ vypytoval sa neodbytný malý princ, pretože by mu rád pomohol.

„Hanbím sa, že pijem!“ povedal pijan a odmlčal sa.

A malý princ celý zmätený odišiel.

Dospelí sú naozaj veľmi, veľmi čudní, vravel si cestou v duchu.

(pokračování příště)

Přistěhovalectví Čechů do Spojených Států.

Přistěhovalectví toto ve větším počtu nezačalo, až teprve po roku 1840, protože lidu se vedlo dosti dobře doma. Roku toho však byla neúroda, zvláště brambor, a stěhování do Spojených Států počalo. Teprve asi roku 1847 první příchozí přistěhovalci započali se usazovati v New Yorku, - a spíše i později. Rok na to byla revoluce v Rakousku, ku kterému patřili, a také i v jiných evropských zemích, a přistěhovalectví pak počalo stoupati. Roku 1849 bylo nalezeno zlato v Kalifornii, to také pomohlo v tomto směru. Ale mnozí Češi, kteří té doby přišli sem, byli rolníky. Proto šli na západ, kde pozemky byly laciné a naděje na slušné živobytí pro pilného farmáře takřka skvělá. Protože byli výborní rolníci, mnozí se setkali se zdarem, a na západě se říkalo, jestli někdo může dostat z půdy dobrou žeň, že je to v první řadě český farmář.

První český katolický kostel v této zemi, ve skutečnosti snad první vůbec v cizině, byl chrám sv. Jana Nepomuckého v St. Louis, MO, vystavený r. 1854, kde zasloužilý Monsignor Hessoun skvěle pracoval a veliké dílo konal po 41 roků, 1865-1906.

Následovalo založení a utvoření se českých osad v Texasu, Wisconsinu, Nebrasce, Minnesotě, Iowě, Kansasu, Illinois, v Severní a Jižní Dakotě, Michiganu a Ohio. Brzy po válce Rakouska s Pruskem, r. 1866, ve které ztráta Čechů na životech i majetku byla veliká, bylo jiné velké stěhování do Spojených Států. Dosti značný počet těchto pozdějších přistěhovalců se usadil ve východních městech, zvláště v New Yorku a v Baltimore. A proto r. 1870 byla založena farnost a osada sv. Václava v Baltimore, a r. 1871 farnost sv. Cyrila a Metoděje v New Yorku.

Něco pro zasmání (převzato z www.katolik.cz)

Indiáni se přijdou za šamanem zeptat, jestli bude tuhá zima. Šaman rozhodí kamínky, podívá se na ně a řekne: "Nevím, Velký Manitou mlčí. Ale pro jistotu štípejte dříví."

Tak indiáni odejdou, štípají dříví, ale za týden se přijdou zeptat znova. Šaman tedy zase rozhodí kamínky a po-vídá:

"Nevím, Velký Manitou stále mlčí. Ale pro jistotu štípejte dříví." Indiáni zase odejdou a štípají dříví, ale šamanovi už je to blbý, a tak se jde zeptat na meteorologickou stanici, jaká ta zima bude. A tam mu odpoví: "My nevíme, ale asi pořádně tuhá. Indiáni už čtrnáct dní štípať dříví."

Ptali se kloučka ze školky, který den v týdnu má nejraději. "Sobotu," vyhrkne. "A proč?" - "Protože v sobotu nemusím jít ani do školky, ani do kostela".

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci listopadu:

Greta Bunža 7. listopadu, Marek Polášek 10. listopadu, Brendan Sikorjak 15. listopadu, Josef Tománek 19. listopadu, Marcela Škrkoňová 19. listopadu, Marek a Barbora Hnízda 27. listopadu, Josef Brettl 27. listopadu, Jackie Broz 29. listopadu, Marie Soyka 30. listopadu.

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU KATOLICKOU MISII

V minulém období přispěli:

Růžena Bunžová, Zdeněk Vašátko, Alžběta Sýkora, Karel Krupka, Helena Otýpka, Dáša Léhmová, rodina Hlinkova, Alena M. Pokorná.

Mše svaté v listopadu 2005

Datum	Úmysl	Dárce
01-Nov-05	Za politické vězně, účastníky třetího odboje Československa, kteří byli popraveni komunistickým režimem	Na úmysl politických vězňů, Dáša Lehmová - Molnářová
02-Nov-05	Za duše v očistci, na které nikdo nepamatuje	rodina Sedláčkova
03-Nov-05	Za duše v očistci	
04-Nov-05	Za duše v očistci	
05-Nov-05	Za zemřelého Františka Sedláčka	rodina Sedláčkova
06-Nov-05	Za zemřelé rodiny Ministryvy a Liskovy	Jerome Ministr
07-Nov-05	Za duše v očistci	
08-Nov-05	Za duše v očistci	
09-Nov-05	Za zemřelé Barboru Zimmermann a Frank Beck	J. Ministr a Miroslav Kašpar
10-Nov-05	Za Rudyho Mináře	Jana Minar
11-Nov-05	Za Dennise Pope, za zdraví a Boží požehnání, k narozeninám	rodina Sedláčkova
12-Nov-05	Za Jiřího Smrčku a jeho bratra Josefa	Božena Smrčka
13-Nov-05	Za krajanskou rodinu	
14-Nov-05	Za zemřelého manžela Briana a syna Ladislava	Aša Škaloudová
16-Nov-05	Za Františka Bláhu	A. Benáčková, J. Marešová
18-Nov-05	Za manžele Popeovy, k výročí svatby	rodina Sedláčkova
20-Nov-05	Za zemř. rodinu Smrčkovu a Pavlicovu	Božena Smrčka
21-Nov-05	Za Hugo Šimka	Jana Minarova
23-Nov-05	Za Františka Bláhu	Helena a Jiří Petlanovi
25-Nov-05	Za zemřelé Františka, Karla a Pavla Novosadovy	rodina Sedláčkova
27-Nov-05	Za zemřelého manžela, otce a dědečka Dr. Bohumíra Bunžu	Růžena Bunžová
28-Nov-05	Za Boží ochranu pro rodinu Kočicovu	Mary a George Soyka
30-Nov-05	Za zemřelé rodiče Josefa a Marii Novotných	rodina Pavelkova

Mše svatá sloužená 1.listopadu bude za ty, kteří byli popraveni v tomto měsíci:

Miloslav Chmelář Tibor Vrbický	Popraveni	2. listopadu 1951
Jaroslav Borkovec Josef Charvát Květoslav Prokeš Vratislav Janda	Popraveni	5. listopadu 1949 1950
Jan Horáček	Popraven	6. listopadu 1951
Juraj Dlouhý Tomáš Chovan Vladimír Velecký	Popraveni	8. listopadu 1951
Václav Očenášek	Popraven	9. listopadu 1951
Miloslav Franc Jaroslav Peška Alfréd Plocka	Popraveni	10. listopadu 1951
Ladislav Plšek Josef Karolík Boris Volek	Popraveni	11. listopadu 1952
Václav Šnajdr František Havlíček Josef Robotka	Popraveni	12. listopadu 1952
Ladislav Svoboda Václav Ženišek	Popraveni	13. listopadu 1952
Josef Kučera	Popraven	14. listopadu 1952
Ivan Izidor Frostig Vladioj Tomek	Popraveni	17. listopadu 1952 1960
Ivan Klisz	Popraven	20. listopadu 1948
Bartoloměj Uličný	Popraven	30. listopadu 1954

Upozornění

Naše krajanská rodina v Astorii (ZVON) má své vlastní konto pod názvem **Czech Catholic Mission in NYC**. Pokud tedy chcete poslat nějaké peníze na časopis Zvon nebo podpořit naši misi, uveďte tento název. Váš dar si můžete odečíst z daně. Pokud posíláte peníze na mše svaté, uvádějte moje jméno, tj. Fr. Antonín Kocurek.

Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30, v dolním kostele Panny Marie Karmelské v Astorii (23-25 Newtown Ave)**. Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.
Adresa českého kněze: **P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11 375**
Tel/Fax: (718) 575 8959 E-mail: anthony57@msn.com
<http://www.zvon.info>
Slovenská mše sv. každou neděli v **11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.)** **<http://www.stjohnnepomucene.org>**